

РЕШЕНИЕ

№ 394

гр. София, 22.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 17.08.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **6453** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.84, ал.2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), вр. с чл.145–178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Б. К. Б., с ЛНЧ [ЕГН], гражданин на И., срещу решение № УВР-29/16.06.2020г. на интервюиращ орган Б. Д. на Държавна агенция за бежанците (ДАБ) при Министерски съвет, с което на основание чл.70, ал.1, вр. с чл.13, ал.1, т.1 и т.2 от ЗУБ е отхвърлена молбата му за предоставяне на международна закрила.

В жалбата се твърди, че решението е незаконосъобразно. 1. Административният орган неправилно приел, че не са налице предпоставките за предоставяне на закрила, тъй като не изяснил фактическата обстановка по случая и не направил задълбочен анализ за заявените в молбата обстоятелства и приложените документи относно положението на човешките права в И.. 2. Нарушен бил чл.75, ал.2 от ЗУБ. Органът не се произнесъл по относно сигурността на държавата на произход на лицето, с което бил нарушен най-основният принцип на бежанското право (non refoulement). Иска се връщане на преписката на органа за произнасяне с решение по същество, с което да се предостави закрила. Въпреки, че е лично призован, както и преводач по негова молба, жалбоподателят не се явява пред съда и не се представлява.

Ответникът по жалбата, интервюиращ орган Б. Д. на ДАБ, чрез юрисконсулт Ч., моли съда да отхвърли жалбата. Заявената бежанска история не отговаряла на условията на ЗУБ. В нея имало редици противоречия и неточности. Освен лицето

заявило, че спрямо него не е имало репресия или задържане. Моли съда да има предвид обстоятелството, че лицето е подало молба за закрила след задържането си и отвеждане в СДВНЧ, с цел да осуети налагането на ПАМ „Връщане в страната на произход“. Позовава се и на актуалната обстановка в И..

Софийска градска прокуратура не изпраща представител и взема отношение по жалбата.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна и правна страна следното:

От фактическа страна:

От 08.05.2020г. спрямо лицето е издадена заповед (л.31) за налагане на принудителна административна мярка (ПАМ) „Връщане на основание чл.41, т.1 от Закона за чужденците в Република България“ – тъй като „чужденецът не може да удостовери влизането си в страната по законоустановения ред“. На 27.05.2020г. чужденецът, чрез Дирекция „Миграция“ на МВР е подал до ДАБ молба (л.30) за закрила.

Административното производство пред ДАБ е започнало с повторна молба за закрила (л.53), подадена от чужденеца до ДАБ на 03.06.2020г. На същата дата лицето е съставен регистрационен лист (л.51-52). Съгласно данните от него, чужденецът е мъж, с имена Б. К. Б., гражданин на И., [дата на раждане] в [населено място], обл.К., И., по народност - кюрд, със семейно положение – женен, с едно дете - дъщеря, по религиозна принадлежност - сунит, владеещ кюрдски и персийски езици, с висше образование, по професия – компютърен специалист, без документи за самоличност. Същия ден е съставена Евродак дактилоскопна карта (л.44).

Лицето е запознато срещу подпис (л.48-49) с писмени указания за реда за подаване на молбата, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията чужденците, подали молба за закрила в Република България, както и със списък (л.50) на организациите, предоставящи помощ на бежанци и на чужденци, подали молба за статут.

Поради липсата на документи за самоличност, лицето е декларирало верността на заявените си лични данни с декларация на основание чл.30, ал.1, т.3 от ЗУБ.

След надлежна покана (л.43), с чужденеца е проведено интервю на 04.06.2020г. (протокол, л.23-27).

На интервюто чужденецът е потвърдил заявеното от него при съставянето на регистрационния лист. Напуснал И. през август 2019г., нелегално. В България влязъл „преди месец“ (тоест – май 2020г.), също нелегално, с група други мигранти и чрез трафиканти, вероятно преминавайки за малко и през Гърция. За деветмесечния си престой в Турция обяснява, че изчаквал „възможен път за своето бъдеще“. Той първоначално не искал съпругата му и дъщеря им, междувременно дошли легално в Турция, да се връщат в И., но се развили някои събития, които довели до връщането им. Не притежава виза за България или за друга страна от ЕС. В И. не бил арестуван, нямал проблеми заради това, че е кюрд или заради религията си, не е осъждан, не членува в политическа партия или организация. Причините, поради напуснал страната си, били това, че се занимавал с политическа дейност, „чрез интернет“. Родителите му били членове на Кюрдската демократическа партия и той израснал в „такова семейство“. „От човешка гледна точка се занимавам с проблемите на страната“. Действал чрез И.. Ползвал различни имена и различни профили. Бил много

внимателен. Но един ден, телефонът, чрез който извършвал политическата дейност, се изгубил, изчезнал безследно. Телефонът нямал никаква защита и един по-грамотен човек можел да се сдобие с информацията в него. В деня след изчезването му, от телефона било изпратено съобщение от един от профилите, тоест – телефонът му бил у някого. Градът бил малък и му станало ясно, че го наблюдават. Междувременно се запознал с Б.. Залепил картичка с кръст на компютъра си. Когато правел снимка вкъщи, тя влизала в кадър. Това можело да му донесе смъртно наказание. Около 15 дни изчакал да види дали ще бъде активен някой от другите му профили. След това заминал за У., за около месец бил в изчакване. През този период, по сведение на брат му, докато нямало никой у тях, разбили вратата и взели всички харддискове. За него няма съмнение, че това били властите. В Турция, съпругата му и дъщеря им останали четири месеца и половина и после се върнали в И.. Сега живеели в същия град, при родителите на съпругата му, страхували се да живеят вкъщи. Според властите бил човек, който се занимавал с организирането на протести. Извършвал дейност като за 20 и правителството знаело това. Твърди, че подал молба за закрила веднага.

Към административната преписка е приложена справка на Дирекция „Международна дейност” при ДАБ (л.11-19) относно ситуацията в И., актуална към 20.05.2020г. Според информацията от нея, И. е теократична държава, с шиитска ислямска политическа система. Парламентарните изборите през 2016 и президентските през 2017г. не са сметени за свободни и справедливи. Започват масови протести, довели до голяма инфлация, най-вече на горивата. През 2019г. „изключително лоши“ остават „условията на религиозните свободи“. Властите тормозят тези, които не са съгласни с официалното тълкуване на шиитския ислям. Нарушават се човешките права – екзекуции за престъпления, които не са тежки, лоши условия в затворите, ограничаване свободата на мирни събрания и на сдружаване, на етнически малцинства, включително кюрди, на ЛГБТ общности, широко разпространено е домашното насилие.

Като е обсъдил събраните в административното производство факти и обстоятелства, органът - интервюиращ орган на ДАБ Б. Д. – е постановил оспореното решение (л.6-10), с което е отхвърлил молбата за закрила, като е приел, че същата е явно неоснователна по смисъла на чл.13, ал.1, т.1 и т.2 от ЗУБ.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Решението е връчено на жалбоподателя на 01.07.2020г.

Жалбата е подадена чрез административния орган до съда на 06.07.2020г., тоест в срока по чл.84, ал.1 от ЗУБ, от активно легитимирано лице, имащо право и интерес от обжалване на административния акт, поради което същата е процесуално допустима и съдът следва да я разгледа по същество.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган, който е надлежно определен като такъв със заповед (л.20) на председателя на ДАБ, издадена по чл.48, ал.1, т.10 от ЗУБ.

Молителят своевременно – в деня на регистрацията си - е бил информиран за правата си в производството. Интервюто е проведено и решението е връчено чрез преводач на разбираем от лицето език, като търсещият закрила е заявил, че разбира добре преводача.

Към административната преписка е приложена и в решението е обсъдена

справка за положението в страната на произход на лицето.

Съдът намира за неоснователни конкретните оплаквания, развити в жалбата. Противно на изложеното в нея, административният орган е изяснил фактичката обстановка по случая. Решението съдържа в цялост бежанската история и в него са обсъдени всички твърдения на кандидата за закрила. Обсъдена е и актуалната обстановка в И..

Освен да се произнесе по конкретните оплаквания, съгласно чл.168, ал.1 от АПК, съдът е длъжен да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 от АПК. В тази връзка съдът намира следното:

Съгласно чл.8, ал.1 от ЗУБ, Република България предоставя статут на бежанец на чужденец, който изпитва основателен страх от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Легална дефиниция на понятието „преследване“ е дадена в чл.8, ал.4 и ал.5 на ЗУБ - нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост, като действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация, отказ на съдебна защита, непропорционално или дискриминационно наказателно преследване или наказания. Посочените от Б. К. Б. причини да напусне страната си не попадат под тази хипотеза. Напротив, той изрично е заявил, че в И. никога не бил арестуван, не е имал проблеми заради това, че е кюрд или заради религията си (независимо, че е сунит в шиитски И.), не е осъждан, не членува в политическа партия или организация. В бежанската му история няма факт, представляващ действие на преследване, по една от изброените в чл.8 от закона причини. Цялата му бежанска история е изградена на личните му съмнения, че е възможно да е следен. Притеснението от залепената на компютъра му картичка с кръст в кадър също е негово лично съмнение, без да е обосновано с конкретни заплахи спрямо него. Следва да се отчете и това, че след загубване на телефона известно време в И. – около 15 дни в същия град и още около месец в У., няма предприети конкретни действия спрямо него на преследване. Твърденията за разбитата врата и взетите компютри и хардискове, са само пердположение на неговия брат, че е извършено от властите, а не просто криминално деяние. Освен това чужденецът не посочва никакви конкретни обстоятелства за „политическата си дейност“. Счита, в противоречие с твърденията му, че бил изключително внимателен, че властите гледат на него като организатор на протести, без да посочва никакви причини за това свое мнение, нито пък предприети действия от него за смяна на религията, която на интервюто е посочил. В момента съпругата му и дъщеря им живеят в същия град и не посочва да имат проблеми с властите. Косвено за неоснователността на изложеното говори и фактът, че е лицето е подало молба за закрила не веднага след влизането си в България, а едва след задържането му и след налагане на ПАМ „Връщане в страната на произход“.

Съдът счита, че не са налице и предпоставки за предоставянето на хуманитарен статут по чл. 9 от ЗУБ, тъй като за кандидата за закрила не съществува опасност от тежки посегателства по смисъла на чл.9, ал.1, т.1 и т.2 от ЗУБ и също не е налице безогледно насилие поради въоръжен конфликт по смисъла на чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ. Чужденецът

не е изложил твърдения пред административния орган, не се явява и пред съда да направи такива изявления, да е бил изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи върху живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случаи на вътрешен или международен въоръжен конфликти. В справките за И. също не се съдържа такава информация. В приложената пред съда справка се обсъжда наказателната политика в И. при обвинения за обида на П., за каквото не става въпрос в случая, няма и такива твърдения. Дейността на лицата, посочени в справката, които са осъдени/обвинени е конкретно описана и описаното от кандидата (неконкретно и неясно в какво точно се изразява тази политическа дейност.) не би могло да се припознае като такава дейност или определи като подобна на нея, преследвана от властите в И..

С оглед всичко казано, съдът намира, че административният орган правилно е преценил в оспореното решение, че молбата е неоснователна по смисъла на чл.13, ал.1, т.1 и т.2 от ЗУБ и я е отхвърлил.

Поради изложеното съдът намира, че обжалваното решение на ДАБ е законосъобразно и жалбата срещу него следва да се отхвърли като неоснователна.

Воден от горното и на основание чл.85, ал.1 от ЗУБ и чл. 172, ал. 2, предл. посл. от АПК, Административен съд София град, I отделение, 6-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата на Б. К. Б., с ЛНЧ [ЕГН], гражданин на И., срещу решение № УВР-29/16.06.2020г. на интервюиращ орган Б. Д. на Държавна агенция за бежанците (ДАБ) при Министерски съвет, с което на основание чл.70, ал.1, вр. с чл.13, ал.1, т.1 и т.2 от ЗУБ е отхвърлена молбата му за предоставяне на международна закрила.

Решението не подлежи на касационно обжалване съгласно чл.85, ал.3 от ЗУБ и е окончателно.

СЪДИЯ: